

Direcció, administració, publicitat i vendes:

Octubre Centre de Cultura Contemporània.
Carrer de Sant Ferran, 12. 46001 València.
Telèfon: 963 535 100. Fax: 963 155 165.

Redacció de Barcelona: Rambla de Catalunya, 121,
1-2, esc. esquerra. 08008-Barcelona.
Telèfon: 932 384 262. Fax: 932 384 263.

Redacció de Palma: Carrer de l'Almudaina, 8 entresòl-
dreta. 07001-Palma.
Telèfon i Fax: 971 720 763.

Web:

<http://www.eltemps.cat>

Correu electrònic: eltemps@eltemps.net

Subscripcions: 902 131 025.

subscripcions@eltemps.net

Edita: Edicions del País Valencià, SA.

Editor: Eliseu Climent.

Assessor editorial: Salvador Cot.

Director de continguts: Àlex Milian.

Coordinadora: Sumpsi Palau

Redacció de València: Núria Cadenes, Víctor Maceda,
Violeta Tena i Rosa Serrano (*documentació*).

Redacció de Barcelona: Gemma Aguilera i Lluís Bonada.

Redacció de Palma: Miquel Payeras.

Producció: Jordi Badia (*correcció lingüística*).

Rúbriques: Francesc-Marc Àlvaro, Sebastià Alzamora, Oriol Amat, Joan-Anton Benach, Xavier Bru de Sala, Toni Canyis, Muriel Casals, Agustí Colomines, Salvador Cot, Martí Domínguez, Jaume Fàbrega, Llibert Ferri, Josep Gifreu, Àlex Gorina, Manuel S. Jardí, Alfons Llorenç, Glòria Marcos, Ricard Mas, Andreu Mas-Colell, Joan F. Mira, Joan Nebot, Roger Palà, Marta Pessarrodona, Josep Ramoneda, Jordi Ribà, Ferran Sáez Mateu, Josep Maria Terricabras, Ramon Tremosa, Vicens Villatoro, Xavier Vinader.

Corresponsals: Pau Bori (*Belgrad*), Natàlia Boronat (*Moscow*), Erena Calvo (*Rabat*), Macià Claramunt (*Castelló*), Raquel Correa (*Brussel·les*), Míriam Díez (*Roma*), Joan Lluís Ferrer (*Eivissa*), Carla Fibla (*Amman*), Ricard González (*Washington*), Victòria Jiménez (*Londres*), Juli Martí (*París*), Federico Rivas (*Buenos Aires*), A. V. Santamaria (*Alacant*), Gemma C. Serra (*Berlin*), Maria Josep Siscar (*Ciutat de Mèxic*), Miquel Toran (*Pequín*).

Col·laboradors: Albert Aguilera, Laura de Andrés, Violeta Camarasa, Alexandre Carbó, Roser Carol, Borja Català, Antoni Castel, Alfons Cervera, Eliseu T. Climent, Joan Colomer, Joan Corbera, Oriol Cortacans, Martí Crespo, Miquel Àngel Díaz, Daniel Díez Esculies, Júlia Esbert, Enric Faura, Laia Fernández, Carles Gàmez, David Garrido, Roser Gasol, Salva Giménez, Dani Gómez (*País Basc*), Andreu Gomila, Gani Jakupi, Josep Enric Llebot, Roger Mateos, Rossanna Melià, Joan M. Oleaque, Roger Padrós, Pelai Pagès, Óscar Palau, Cèsar Palazuelos, Juli Peretó, Carles Pont, Cristina Simon, Lluç Soler, Eva Tarragona, Jordi Tejel, Àlvar Valls, Sergi Vicente.

Traductors: Carme Geronès, Mercè Ardiaca, Blanca Juan, Sara Roca i Beatriu Vallès.

Col·laboradors gràfics: Agència Efe, Tina Bagué, Fer, José Luis Iniesta, Salvador Llosà, Toni Payà, Jordi Play i Prats i Camps.

Disseny: Ana Vanesa Prieto.

Disseny de la capçalera: Enric Satué.

Disseny de la portada: Toni Payà.

Foto de la portada: Gemma Aguilera.

Publicitat i promoció: Salva Martínez (València).

Tel.: 963 535 100. Gemma Garrido (Barcelona). Tel.: 932 384 262.

Subscripcions: Susanna Alacreu

Administració: Pilar Martí i Quica Sena.

Fotomecànica i impressió: Guada Impressors S.L.

Aldia (Horta).

Dipòsit legal: V-853-1984.

Cap part d'aquesta publicació no pot ser reproduïda per cap mitjà: mecànic, fotoquímic, electroòptic, magnètic, de fotocòpia, ni de cap altra mena, sense permís de l'editor.

Camí de no-retorn

Occident té tirada a jutjar l'èxit o el fracàs de les revoltes democràtiques del món àrab amb una certa lleugeresa. La transició hi ha de ser ràpida, esborrant el passat de cada país amb eleccions i cartes magnes, com si decennis de fèrria dictadura patrocinada justament pels països occidentals, d'exèrcits que representen castes minoritàries a la societat i de fragmentacions socials i religioses fossin anècdotes en la història de cada nació. La revolta de Tunísia, el bressol de l'anomenada primavera àrab, va començar el 14 de gener del 2011, i en poc més d'un any ja hi ha constituïts un govern, un parlament democràtic i una assemblea encarregada de redactar una constitució. Tot plegat, en un marc de pau social exemplar. No se sap de cap procés democratitzador a Europa que s'hagi produït amb tanta celeritat, si bé encara no ha culminat. A l'estat espanyol, per exemple, l'anomenada transició va ser prou més barroera i lenta que no a Tunísia. El poble no es va revoltar, sinó que va ser a la mort del dictador que es va engegar la maquinària successòria. Les primeres eleccions no van arribar fins gairebé dos anys després —a Tunísia van passar nou mesos— i la Constitució va requerir tres anys. Avui, més de quatre dècades després, alguns aspectes d'aquella transició no s'han resolt. I encara més, a Tunísia, el president no té lligams amb l'antic règim, a diferència del primer president sorgit de les urnes a l'estat espanyol, Aldofo Suárez.

És molt aviat per a parlar d'èxits o fracassos de les revoltes al món àrab, i tard per a plantejar per què els països occidentals, i especialment els Estats Units, han afavorit la geostratègia per sobre de la defensa dels valors democràtics que propugnen a les seves societats. Alguns d'aquests països assoliran democràcies més peculiars, com serà el cas del Iemen, però alguns altres, especialment Tunísia i el Marroc, faran un salt més notable. A Líbia i Egipte hi haurà eleccions al juny, tot esperant que el poder civil pugui arraconar definitivament el poder militar. A Síria, però, el desenllaç serà tràgic, tant si arriba per un cop d'estat intern que posi en qüestió la dictadura de Baixar al-Assad, com si és la comunitat internacional qui hi intervé. Hom preveu, amb seguretat, que hi haurà una guerra civil llarga i cruel, que ja ha fet milers de morts.

Sigui com sigui, els països àrabs han iniciat un camí de no-retorn. Tots els experts tenen clar que als països on els ciutadans han tombat la barrera de la por mai més no hi podrà governar un dictador. Aquesta és una victòria de primer ordre que els països occidentals haurien de valorar per sobre de tot. Perquè per experiència, les transicions no sempre són ràpides, ni netes ni justes.

Als nostres lectors

Tunísia, any 2

Ara fa poc més d'un any, l'opinió pública occidental va quedar totalment perplexa davant la maduresa de la societat tunisiana, que —en poques setmanes— va ser capaç de posar fi a una cleptocràcia que havia governat, sense interrupció, pràcticament des de la independència del país. El dictador, Ben Ali, i el seu cercle immediat van haver de marxar d'una manera vergonyant cap a un exili daurat, però culpable. Aquella revolta ha acabat amb unes eleccions que han donat com a resultat una victòria clara —però insuficient— dels islamistes moderats, que s'han vist obligats a col·laborar amb algunes forces laiques. Però la societat tunisiana ja ha començat a donar mostres d'impaciència, en comprovar que les reformes polítiques i econòmiques no van prou de pressa. EL TEMPS ha anat a Tunísia a prendre el pols d'un fenomen de gran magnitud internacional.

Salvador Cot